

An Gille-bonnaich

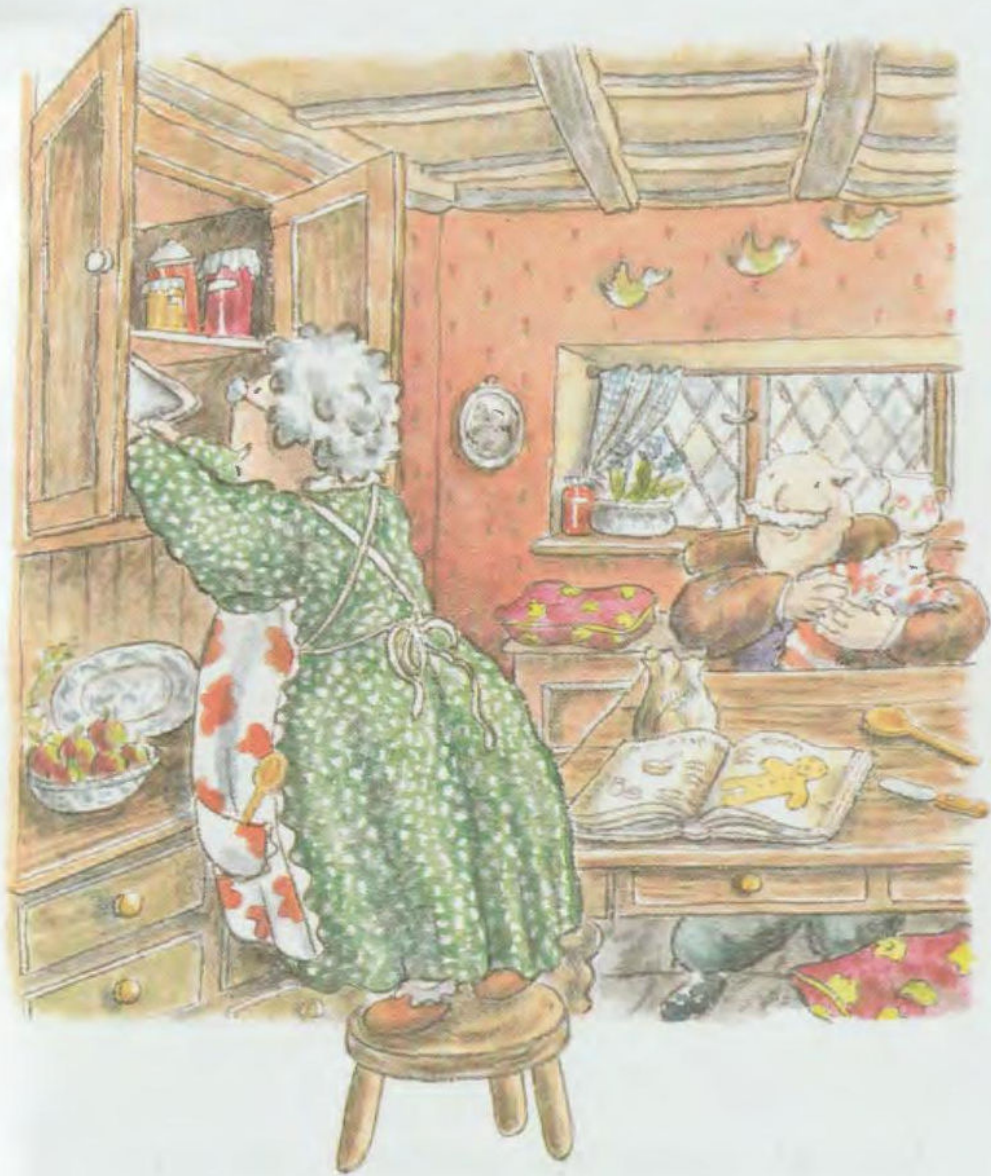

Air ath-innse le Margaret Nash
Na dealbhan Philip Norman
A' Ghàidhlig Anna NicDhòmhnaill

STÒRLANN • ACAIR

Uair bha siud, bha cailleach, bodach
agus cat a' fuireach gu toilichte
ann an taigh beag brèagha.

Aon latha thuir a' chailleach,
"Nì mi rudeigin math airson ithe.
Nì mi gille-bonnaich."

Rinn a' chailleach gille-bonnaich.
Chuir i ann sùilean dearcaig, sròn
shirist agus chuir i gàire mòr air
aodann.

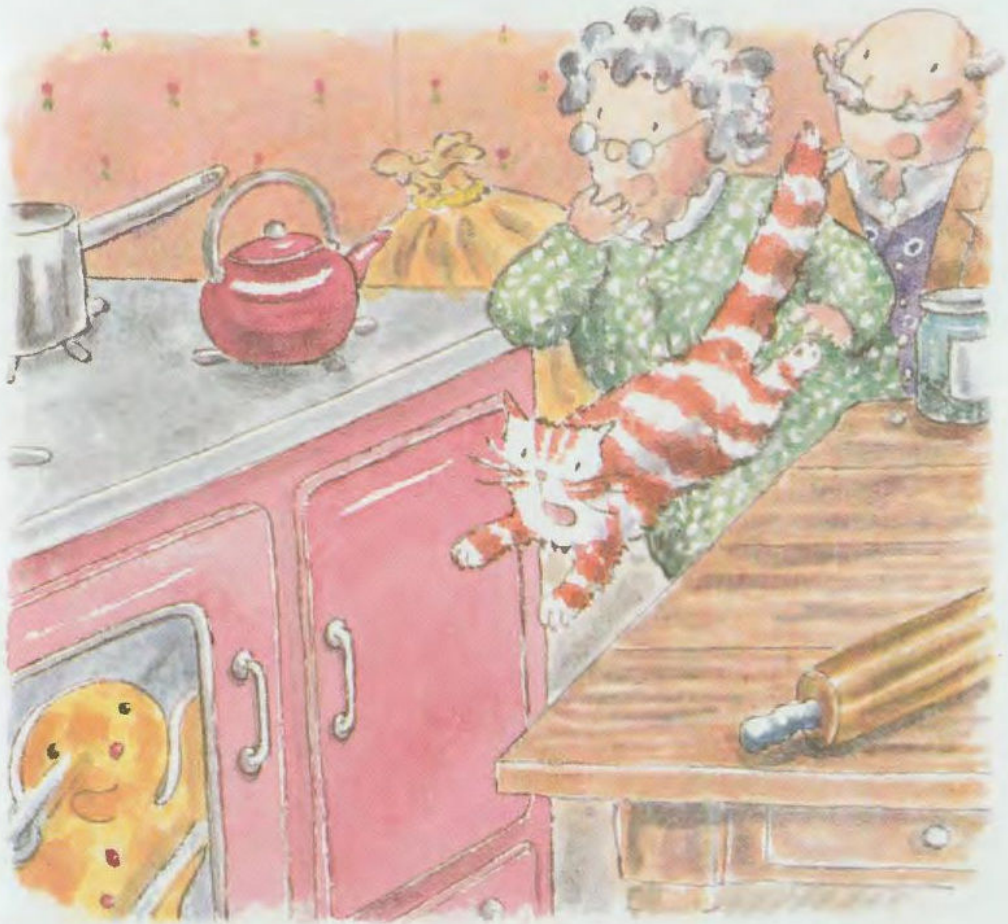
“Nach toir sinn putain dha,”
ars am bodach.
Thug iad putain shirist dhan
ghille-bonnaich.

Chuir a' chailleach an gille-bonnaich
dhan àmhainn.

Thuit i fhèin na cadal anns an t-sèithear.

Ach dhùisg i nuair a chuala i guth beag.

“Leig a-mach mi! Leig a-mach mi!”

“Cò tha ag èigheach an siud?”

ars a' chailleach.

“S e an gille-bonnaich againn a th' ann,”

thuirt am bodach.

Dh'fhosgail a' chailleach doras na
h-àmhainn agus leum an gille-bonnaich
a-mach.

“Ium, ium,” ars am bodach.

“Tha thu a' coimhead blasta.”

“Chan ith sibh mise,” ars an
gille-bonnaich agus e a’ ruith
a-mach às an taigh.

“Stad!” dh’èigh am bodach.

“Ach rinn an gille-bonnaich gàire,
agus thuirt e,

“Ruithibh, ruithibh, cho luath
's a ghabhas,
ach cha ghlac sibh mise.
Is mise an gille-bonnaich.”

Ruith an gille-bonnaich a-steach dhan
ghàrradh.

“Ium, ium,” ars an cù.

“Tha thu a’ coimhead blasta.”

Ach rinn an gille-bonnaich gàire agus
thuirt e,

Ruith an gille-bonnaich a-steach do phàirc.

“Ium, ium,” ars an t-each.

“Tha thu a’ coimhead blasta.”

Ach rinn an gille-bonnaich gàire agus
thuirt e,

“Ruithibh, ruithibh, cho luath
's a ghabhas,
ach cha ghlac sibh mise.
Is mise an gille-bonnaich.”

Thàinig an gille-bonnaich gu abhainn
ach cha b' urrainn dha snàmh.

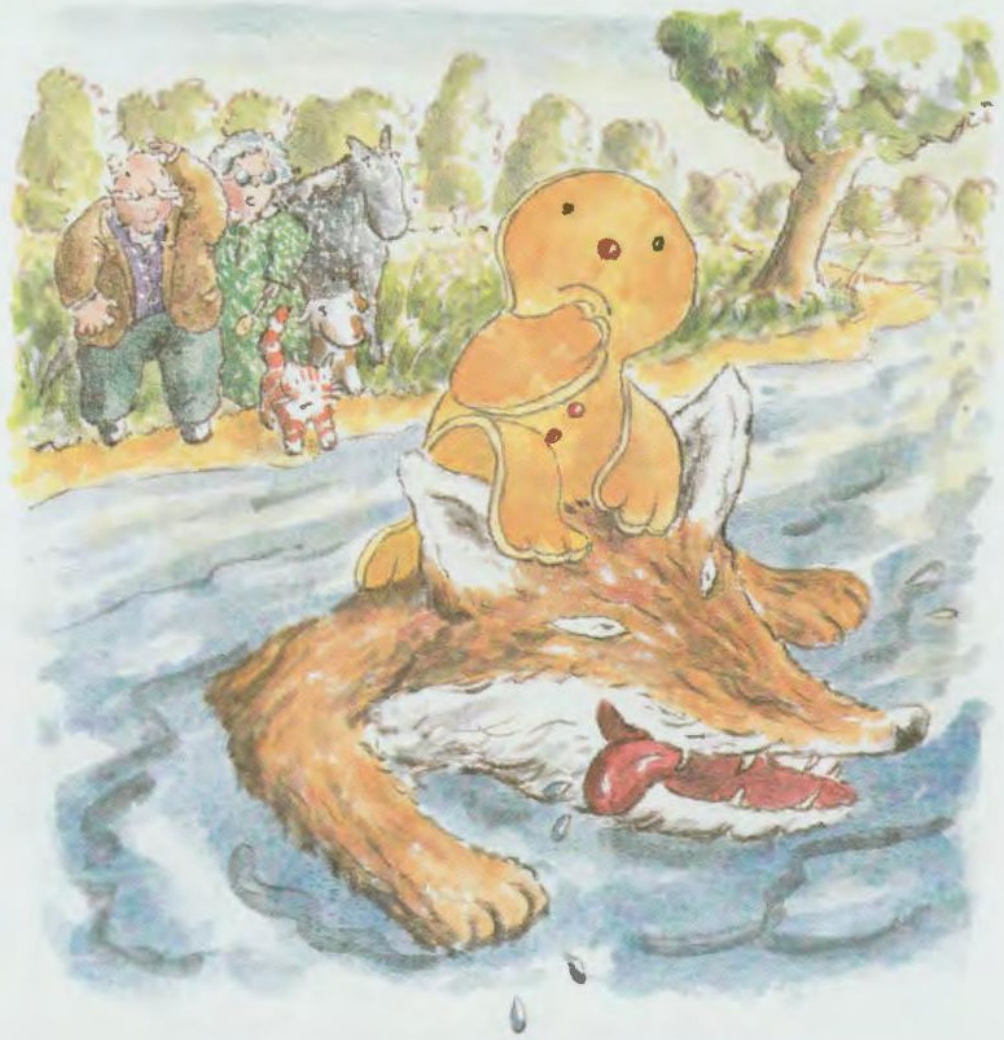
Chunnaic sionnach an gille-bonnaich.

“Nì mise snàmh,” thuirt an sionnach.

“Trohad an seo. Bheir mi tarsainn na
h-aibhne thu.”

“Leum air mo dhruim,” ars an sionnach.
Shreap an gille-bonnaich air druim
an t-sionnaich agus shnàmh e a-mach
dhan abhainn.

Bha an sionnach sgìth a' snàmh agus a' snàmh.
“Suidh air mo cheann mus tèid thu fodha,”
ars an sionnach.

Shuidh an gille-bonnaich air ceann an t-sionnaich.

Bha an sionnach a' snamh agus a' snàmh.
“Nis suidh air mo shròin,” thuirt e.
Shuidh an gille-bonnaich air sròin
an t-sionnaich.

Sa mhionaid sin chrath an sionnach a cheann.
Shad e an gille-bonnaich an-àird agus ghlac e na
chraos mòr e. “Ium! Ium! Ium!” ars an sionnach.
“Bha an gille-bonnaich glè bhlasta.”

